

det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds har taget Ordet for, og som ligeledes de fleste af de ærede Talere i forrige Samling i Virkeligheden hældede til — vil man ikke i de enkelte Tilfælde fordrø en Afvikelse imellem de virkelig dygtige og de udygtige blandt de autoriserede Læger og opstille saadanne almindelige Regler, som man har forsøgt, tror jeg, det vil føre til mange og store Farer. Jeg har erkendt, at de ærede Forslagsstillere have vist god Villie til at tage de Hensyn, hvorpaa man har henledet Opmærksomheden, men jeg kan dog ikke Andet end nære den Forne-ning, at den Begrænsning, man har søgt at opstille for den frie og ubindrede Afgang for Alle til at øve Lægevirkomhed, praktisk ikke har Noget at betyde. Jeg indrømmer, at man med Hensyn til Sinds- syge og Jødselshjælp har gjort Meget; men i alle andre Tilfælde forekommer det mig, at de Begrænsninger og Garantier, man har opstillet, i Virkeligheden ikke ville være i Stand til at sikke Opriiælsen af det Maal, man har tilsiget. Da Tiden er saa langt fremrykket, og da jeg i denne Henseende kan henholde mig til, hvad der er ansøgt af Andre, navnlig af det ærede Medlem for Kjø- benhavns 7de Valgkreds (Casse), skal jeg ikke dvæle videre herved. Jeg skal kun sige, at naar man opfatter Sagen saaledes, som jeg tror, den praktisk vil stille sig, hvis Lovforslaget bliver op- høiet til Lov, naar man udenfor det, der vedrører Sindsyge og Jødselshjælp, vil aabne fri Afgang for Alle og Enhver til at øve Lægevirkomhed, tror jeg, at man paa en meget uheldig Maade vil komme til at gribe ind i hele vort Sundheds- væsen og i dets Ordning. Jeg skal endnu sige, at det har været mig hjært, at der ikke i Dag er fremkommet nogen som helst Antydning af, at man ved Ordningen af denne Sag kunde lade sig paa- virke af Hensynet til, hvad der maatte være i de examinerede og autoriserede Lægers Interesse; det har glædet mig, at der ikke er kommet nogen som- helst Antydning i denne Retning. Det vilde vist- nok ogsaa have været uberettiget lige overfor vore Læger, idet jeg tror, at de i det Hele og Store udmærke sig ved en høj Grad af Hjælpsomhed og Uegennyttighed; dernæst fordi det vilde være uret, at tro, at No- gen overhovedet vilde lægge Vægt paa, hvad der kunde være i de examinerede og autoriserede Læ- gers Interesse, og endelig for det Tredie, fordi jeg har den Mening — og deri er det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds ogsaa enig med mig — at det virkelig interessere vore Læger overmaade lidt, om Lovforslaget maatte blive op- høiet til Lov eller ikke. Jeg har den Tro, at dette ikke vilde blive af stor Betydning for Lægerne, og det forklarer da ogsaa, at der indenfor deres Kredse har høvet sig Stemmer for, at man skulde gaa i den Retning, hvori Lovforslaget gaar. Der er Læger, for hvem det er meget ubehageligt, at der idelig og idelig under Behandlingen af For- slag, om Forandringer paa dette Omraade er frem-

kommet Antydninger af, at de skulde ville mod- sætte sig dem; der er Læger, som sige: Lad det Hele blive givet fri; og vedrører den Sag ikke, men vi ville maasse netop blive stillede heldigere lige over for Samfundet ved denne Frihed. Jeg siger imidlertid, at det ikke er Lægerne private Inter- esse, hvormed der her er Tale, men det er Sam- fundets, og derfor glæder det mig, at Ingen i Dag har hentydet til Lægerne Stilling som et væsent- ligt Moment ved Sagens Afgjørelse. Der er imidlertid et andet Moment, som vil kunne have en uheldig Indflydelse paa Lægerne Uddannelse for Fremtiden. Jeg frygter nemlig for, at det, naar Forslaget bliver op- høiet til Lov, ikke vil blive ualmindeligt, at Personer, der ere slaaede ind paa det lægevidenskabelige Studium, men som mangle de fornødne Evner eller Stadighed, ville forlade dette Studium paa Halvveien uden at have bragt det til Ende, og at de efter at være gaaede kortere eller længere Tid paa Hospitalet tage ud paa Landet og optræde der som praktiserende Læger. Medens man maasse kan være rolig for, at Befolkningen vil stille sig noget kritisk over for Personer, der aldeles ikke kunne oplyse Noget om, at de have studeret eller søgt at erhverve sig Indsigt og Erfaring, kan det vel være, at man mange Steder vil stille sig mindre kritisk over for Personer, der maasse have ligget mange Aar ved Kjøbenhavns Universitet og studeret Lægeviden- skaben, ja endog gaaet paa Hospitalet og høstet Erfaring. Naar saadanne Personer derhos ere i Besiddelse af Evne til at gjøre Indtryk paa Be- folkningen, er det meget muligt, at den lettere vil lade sig lede og paavirke af denne Slags halv- studerede Læger end af de fuldstændig udstuderede Læger. Jeg tror altsaa, at det vilde være til overmaade stor Skade, om der aabnedes Folk, der studere Lægevidenskaben, en saadan Driftelse til at opgive dette Studium paa Halvveien. Man vil maasse sige, at man ikke behøver at frygte for, at Befolkningen skulde lade sig paavirke i denne Henseende, det er dog den, hvis Interesser det gjælder om, og hvis Liv og Helbred der er Spørgsmaal om; naar Alt kommer til Alt, er Befolkningen selv den bedste Dommer over, til hvem den skal henvende sig. Jeg vil imidlertid svare: Nei, det er den virkelig ikke; thi der er visse Omraader, hvor der udkræves en vis Indsigt for at kunne søge med den for- nødne Klarhed, og det forekommer mig, at der er intet Omraade, hvor Lægmanden ser mindre klart end netop, naar han staar lige overfor me- dicinale eller Lægespørgsmaal. Naar man har at gjøre med Anliggender, der falde ind under Jura, Theologi eller Lærevirkomhed, have Alle, der ere i Besiddelse af en god sund Forstand, noget Be- greb derom. Man kan uden at være Jurist have en Mening om juridiske Spørgsmaal; thi naar Alt kommer til Alt er den juridiske Uddannelse kun en Størpelse af almindelig sund Menneffe-